

Dopisi dobredošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak terek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inzeratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 25.

V Ptuj v nedeljo dne 21. junija 1908.

IX. letnik.

In zopet vprašamo!

Pravijo, da ima ptica Štravs neko čudno navado: kadar se jo zasleduje, takrat beži in beži in ko ne ve več izhoda, skrije glavo v petek; ptica pač misli, da se jo ne vidi, ker ona sama sovražnika ne vidi... Istotako navado imajo naši prvaški zagriženci. V tujem taboru vidijo hitro vse napake. Ako napravi kakšni naprednjak lumparijo, potem kričijo takoj: Takšni so „Stajercijanci“! Kar se slabega zgodi, je sploh vse „Stajerc“ kriv in s čudovito spretnostjo skušajo prvaki in klerikalci celo za grehe svojih pristašev nas vdgovorno delati.

Vse drugačna je stvar, kadar se zgodi v prvaških vrstah kakšni zločin. Takrat molčijo klerikalni kakor narodnjaški listi. Mislijo si pač: naši bralci berejo le „Fihpos“ ali „Domovino“ in zato — molčimo! Potem ne bodejo izvedeli, da je tudi v vrstah tercijalov in narodnjakov dovolj smeti...

Ali na ta način ne bode šlo naprej! Kdor molči, ako se mu kaj očita, ta je s tem svojo krivdo priznal. In mi, — to nam naj verujejo naši dragi sovražniki! — mi bomo toliko časa ponavljali svoje trditve, dokler se nas pred sodnijo ne prisili do dokaza resnice ali pa dokler prvaško časopisje samo ne prizna lopovščine svojih pristašev!

Za danes vprašamo tedaj iz novega:

1. Kaj je z „računskimi napakami“ župana Kobentarja v sv. Jakobu v Rožni dolini? Kaj je s tamošnjo posojilnico? Ali se je kradlo ali ne? Holah, župnik Ražun, ven z odgovorom!
2. Kaj je z denarnimi zmešnjavami prvaškega župana Brentiča v Mezgovcu? Na dan z resnico!
3. Kako to, da občani v sv. Lovrencu sl. g. ne zahtevajo vai kot en mož, da odstopi njih predstojnik Horvat, ki ne ve razlike med „mojim“

in „tvojim“? Zakaj veterani, c. k. r. veterani, ne naženejo tega načelnika, ko vendar dela sramoto njih črno-rumeni zastavi?

4. Zakaj prvaški listi molčijo o poneverjenju občinskega denarja v Polancih pri Polenškaku? Ali je ljudstvo res samo zato tu, da zbira denarje skupaj, katere potem brezvestni klerikalci pokrađejo?

5. Kaj je s posojilnico v Soštanju in zakaj jo je popihal prvaški dr. Mayer iz Soštanja? Ali je pravk vošnjak že svoje dolgove posojilnici poplačal? Ali ni denar vložnikov še vedno v nevarnosti? Zakaj se ni izplačalo tistim vložnikom, ki so to zahtevali, vloge nazaj? Ven z barvo!

6. Zakaj ni trboveljski bivši aultan Roš tožil, ko mu je naš list vse mogoče zločine in lumparije očital? Zakaj je molčal kot grob? Zato, ker je bilo vse res, kaj ne?

7. Zakaj se ne očisti župnik Vurkelc v Dobju pri Planini svojih rok, ko se mu je vendar v našem časopisu dokazalo, da je zahrbtno na nekega človeka streljal, da je lagal in ljudem tisočake izogibal? To aiso malenkostna očitanja! Torej, dolgojezični Vurkelc, zakaj ne tožiš in ne odgovoriš niti besedice?

8. Zakaj ne odgovarja župnik Ogrizek v Dramljah našim trditvam? S tem da imenuje naše dopisnike norce, še ni ničesar storil in dokazal!

9. Zakaj se dr. Ploj ne očisti osebnih napadov in ne toži tiste svoje sorodnike, ki so mu očitali gotove grehe? Zakaj?

10. Zakaj ne toži dr. Benko-Crenkanič zaradi očitanja o previsokih računih, ki je bilo čitati v „Stajercu“? Zakaj ne toži njegova banda v Brežicah, od katere ima vsak svoj madež?

11. Kaj je z župnikom Kečekom v Stoprah? Ali ima njegova Ana Čebin že zdravo nogo?

12. Kako to, da se branijo klerikalci detemorilke Krefelj iz Vurمبرka, ko je vendar vsemu svetu znano, da je bila huda tercijalka?

13. Zakaj je moral urednik „Narodnega lista“ pesnik Vekoslavček Spindler svoje nesramne laži proti oskrbniku g. Flucherju preklicati in milo za odpustitje prositi? Zakaj „Narodni list“ o temu nič ne poroča?

14. Zakaj so bili „Fihpos“ v zadnjem času 5-krat, „Slovenec“ 10-krat, „Domovina“ večkrat zaradi častikraje toženi? Ali je to pošteno časopisje? Ali je to izraz javnega mnenja? Po-vejte!

Zakaj, zakaj?... Napisali bi lahko še petnajst vprašanj in še več! Storili bomo to tudi prihodnjic! Kajti mi in z nami vso pošteno ljudstvo zahtevamo odgovor, da se na Slovenskem stre moč laži... Vsa dežela je osramočena zaradi teh ljudi! Torej izbacimo slabo jabolko, da ne pričnejo i dobra jabolka gniti... Ven z resnico!

Politični pregled.

Stoletnica domobrancev. Na binkoštni ponedelek je bilo 100 let, odkar se je ustanovila avstrijska domobranba (Landwehr). Po v Presburgu sklenjenem miru izdelal je nadvojvoda Karl načrt za okrepanje vojne moči naše države. Ustanovil je nekaki drugi „Aufgebot“, za katerega se je porabilo izslužene kapitulante, manj zmogljive in začasno oproščene od 18. do 45. leta. Najprej se je to le v nemških deželah zgodilo, potem pa tudi v Galiciji. Namen „Landwehra“ je bila v prvi vrsti obramba v notranjem deželnih mej. V bojih proti Napoleonu pa se je deželna bramba posebno odlikovala. Postala je torej potreba, da se jo pusti bojevati tudi na tuji zemlji. Od tega časa sem so se borili vojaki „Landwehra“ na Nemškem in so prišli z po-

Medtem prisopiha v sobo Pepe, večni „jung-ksel“ in zavpije: „Ali že veste kaj novega?“ Vsi smo zavpili kakor iz enega grla: „Ne!“ Edino jaz sem natihome zasepetal: „Novo je, da Juri danes še nobenemu ni kakšno grobost povedal.“ Ali Pepe je to preslišal in je pričel pripovedovati: „Saj poznate basista bande iz sosednega mesta? No, temu basistu se je večeraj pri koncertu nekaj strašnega zgodilo. Eden godcev mu je dal namreč v bas-gosle živo zeleno žabico. Ko je pričel basist godeti, ragljala je žaba vaa prestrašena. Nobeden ni vedel, od kje pride to ragljanje. Iskali so in iskali in po dolgem iskanju so našli žabo, ki je tako žalostno gledala.“ — „Kakor naš krčmar pri prazni hiši“, dostavi nekdo.

„No“, pravi žnidar Rum „muzikantom se večkrat kaj hudega zgodi. Kakor znano, so igrali naši „veseli bratci“ pred kratkem dve uri od mesta pri neki poroki. Pili so in igrali in pili celo noč, kajti muzikantovski želodec nima dna, kakor farška malha. Proti jutru so odkorakali s svojimi instrumenti domu. Pijani niso bili, ali trezni tudi ne. Ravno zjutraj je bilo in pot je sicer široka, ali za „vesele bratce“ še preozka. Kar nakrat jih sreča po-

Pri „grobian-birtu“.

II.

Na večer smo imeli nekaj veselice in zato smo bili drugo jutro malo trudni. Špenglar Grega je imel presneto male oči in je dejal: „Naj danes jem ali pijem, kar hočem, delo mi ne diši!“ — „Kar je, to je“, je odgovoril ključar, „dekle, zakaj jokaš?“ — Drakster je bil hripav, kakor da bi ga fantje zopet dve uri daleč podili in krčmar Juri je stal enkrat na eni, potem na drugi nogi, kakor štokrlja, kadar žabe lovi.

Da bi bolnike od ponedelka malo ozdravil, vprašal sem: „Ali veste, kaj je hitrost?“ — „No“, meni Jurček, „ako pride naša počasna kelnarica v pol uri iz sobe v kuhinjo.“ — „Ne“, odgovori „luftbalon“ Miha; hitrost je, ako pljunesh iz prvega štoka in letiš tako hitro doli, da ti pade pljunek na nos.“ — „Tudi ne“, zavpije trebuchasti žnidar Kum; hitrost je, ako tako hitro okoli drevesa letiš, da sam sebe v zadnjico brenesh... In zasmejali smo se, da so se šipe tresle in je pričel Jurjev maček ferdamensko cviliti. Krčmarica pomiri muceljna, naš prijatelj Pir ali Hir ali Fir ali kako se že piše,

pa se popraska za ušesa in vpraša: „No, ko ste že tako presneto kunštni, pa povejte kaj je domišljija?“ — „Ako misli naš krčmar, da je njegovo vino poceni“, zakriči drakster s svojim telečjim basom. Ali Pir-Hir-Fir ga zavrne in pravi: „Ne, domišljija je, ako zleže žnidar Kum na peč, vzame metljo med noge in misli, da je repata zvezda.“... In zopet je zagromel smeh, zopet so se šipe tresle, maček pa ni zacvilil, ker je bil že na strehi in hodil po potih skrivne ljubezni.

Pomiril sem našega „cukerpekarija“, ki bi od smeha skoraj krč dobil in mu priporočal kozarec vode. Ali mož trdi, da mu voda škoduje, češ da voda niti v škornju dobra ni. „Enkrat sem vodo pil“, je dejal, „in še takrat mi ni dobro storila. Bil sem pri vojaki in malo je bilo tako fejt kanonirjev kakor jaz. No prišel je dan cesarske parade na Schmelzi na Dunaju. Ne vem kako to, ali zutraj sem vodo pil. Šest ur smo sedeli potem na konju in ko domu pridem, opazim, da sem v sedlu nekaj storil, kar delajo drugi ljudje po navadi v skriti kamrici ali pa za grmovjem. In vse to je voda kriva!“

Obžalovali smo tega mučenika cesarske parade in mu napili.

gumno armado do Parisa. Takrat je imela „Landwehr“ dolge sive akcije a po kronovinah različnimi znaki, bele hlače, lovski klobuk, puško in veliki bajonet. Leta 1851 se je te batajone razpustilo. Ali leta 1866 se je zopet čutilo njih potrebo in tako je bila „Landwehr“ 13. maja 1869 iz novega ustanovljena. Danes ne zaostaja v nobenem oziru za armado.

O davku na žganje. Finančni minister je predložil državni zbornici postavni načrt glede davka na žganje. Po temu načrtu se bode zvišal davek na žganje s 1. septembrom od 90 vinarjev pri litru alkohola na 1 krono 40 vin. in pri ekskontingentnemu žganju od 1 K 10 v. na 1 K 64 vin. Za žganje, ki je s 1. septembrom 1908 že v prometu, znašalo bode zvišanje davka 50 vin. pri litru alkohola. S tem zvišanjem davka pridobila bode vlada leta 1908 kakih 12 milijonov, vsako leto naprej pa okroglo 37 milijonov kron. 3 četrtine tega denarja se bode oddalo deželam. katerih finančne razmere so grozno slabe. Nova postava odpravi t. z. pristojbino za denaturacijo in uredi razdelitev kontingenta na ta način, da pospešuje mala podjetja. Slično postavlo nameravajo uresničiti tudi na Ogrskem. Tudi določa ta postava prostost osebnodohodninskega davka od doklad ter znižanje mere zemljiškega davka za 15% in hišno-cinžnega ter hišno-razrednega davka za 12 1/2%.

Angleške barke v Trstu. Angleška srednjomorska eskadra pride 1. julija v Trst. Do 6. julija ostanejo vojne ladje, do 12. julija pa križarice v Trstu.

Dopisi.

Sv. Peter Medvedovo selo. Dragi „Stajerc!“ Naznanjam Ti, da se v naši fari vai prisrčno veselimo prihoda milostljivega knezoškofa, kateri pridejo v kratkem k nam sv. birmo deliti. Manj veselimo seveda dragih priprav, katere v pretežni večini z škofom in birmo nimajo nič skupnega. Naš župnik ima čisto posebne talente, z skladnimi besedami vbojim ljudem zadnji krajar izgniti in smemo trditi, da stari župnik v desetih letih ni toliko sfehtal, kakor naš dični Gomilešek tekom enega leta. Če vpoštevamo, da je v naši fari toča tako strašansko veliko škodo napravila in se vkljub temu od nas tirja, da plačamo za farovška popravila 123% doklade k davku, samo za to da naš „noubi gospaudek“ dobijo moderne „Grazer-okne“ in lepo stranišče, fino zmalane sobe na naše stroške, ter se sedaj ubogim revam, katere valed primanjkanja grošov ne morejo plačati, z tožbo grozi, si pač lahko nadajamo da milostljivi g. knezoškof ne bodo imeli Bog si ga vedi kako veselje nad farovškimi popravili. Dobili bodo vtis da so se pri mešanju „morta“ namesto vode rabile solze ubogih plačujočih kmetov, kočarjev in njih lačne dece. Z veseljem bi bili plačali potrebna cerkvena popravila in smo tudi radi pripravljeni po zmognosti vsako leto pripevati za olepšanje božje hiše, nikakor se pa nam ne dopade, da služabnik v Betlehemskih jasliah rojenega trpina Jezusa

sestnik Urban, znan po svoji moči, s katero bi pobil tudi kočarskega medveda. „Ali ste kaj zejni?“ jih vpraša. Flautist, suh in tanek kakor jezenski komar, je pokimal. In Urban odpelje celo bando v svojo klet. Tam vzame pol-literski kozarec in debelo palico. V kozarec je godcam vina natočil, s palico pa je vsakega po grbi telebnil, kdor ni vina spil. In pili so, najprej radi, potem prisiljeni, končno pa zaradi palice. Pili so, dokler niso vai po tleh ležali kakor muhe na limanem papirju. Le komarju podobni flautist se je skril za sod in je baje drugi dan druge spodnje hlače rabil. Urban pa je zaklenil klet in odšel. Proti večeru pride domača dekla, odklene in hoče natočiti vina. Skoraj bi iz kože akočila, ko je vidla „vesele brate“ na tleh ležati. Mislila je da so roparji in tekla po pomoč. In prišli so s poleni, sekirami, stariimi puškami, koli ter našli vboje Urbanove žrtve. Od tega časa ne moreš nobenega „veselega brata“ več v klet spraviti“...

Povedali so še marsikatero. Ali jaz sem šel domu, kajti vedel sem, da je žena knedeljne skuhala. In knedeljna imam raje kot petsto dolga...

(Prihodnjic naprej.)

Kristusa, kateri je itak mastno plačan, zahteva da mu mi zadolženi in nesrečni farani moramo plačati nepotrebna farovška popravila; tako bi se n. pr. okna še zdržala 50 let. G. Gomilešek, ali ste več nego gg. dekana v Šmarji in Rogatcu? Tisti farovži gotovo niso boljši, kakor je naš bil, in vendar stanujeta višja duhovnika, katere sta že kaj več poiskusila, nego Vi, čisto zadovoljno v njih. Kakor slišimo, bodeta nas prihodnje leto zopet iznenadili s novim „ruštom“ na farovžu; pri tej priliki menite menda na streho postaviti simbole Vaših prepotrebnih družtev, tako n. pr. dekla na zibelki, fanta z nožem, birskega trogerja z praznim žakljom, Leniko z našim vulgo Egiptovskim Jožekom, veliki šparovec za „kmečko zvezo“ itd. Pa to Vam povemo: za neumnosti naj plačajo ubogi neumneži, — mi naprednjaki se bodemo zoperstavili!

Iz Meretinc. Dragi nam „Stajerc“, že dolgo nisi prinesel nobenih novic od naše občine, pa vendar priredi sedaj prostorček, da požiš in ozdraviš naše prvaške očete, kateri imajo pri nas občinsko komando v roki. Posebno naš I. očka Sima je tako zbolel na svoji glavi, da ni mogel dne 1. maja 1908. podpisati „Pensions-Quittunge“ nekemu c. kr. uslužbencu za tistih par krvavih krajarjev. Takrat smo ga morali dati takoj zdravniku; kakor hitro je sprejel naš očka Šuma zdravilo od c. kr. oblasti in od g. dr. Plachki bil je takoj zopet popolnoma zdrav, da je tedaj zopet mogel vse podpisati in storiti to, kar je njegova dolžnost ter je moral biti takoj oblasti pokoren. Za seboj v svoji komandi pa še ima naš očka nekatere druge prvaške očete, kateri se malo brigajo za potrebne občinske reči, kar je njih dolžnost. Oni se le samo pečajo in potegujejo za svojega aedlarskega mojstra, s katerim ima sodnija vedno zadosti dela in kateri dela po občini nemir in sovraštvo. S takimi rečmi se pečajo naši vrli očete. Zato bo najbrž še trebalo nekaterim našim očetom, poslati tudi nekaj zdravila, da bodejo potem ozdravili in spoznali, kar zahteva postava in oblast, ker ako se ne boste znanprej držali in ravnali po postavah, vas bodemo že postar. naučili in vam postavno tako lepo zagodli, da boste potem nadalje vai zdravi in po pravem potu vodili svojo komando tako, kakor delajo naprednjaki.

Dobje pri Planini. Da ne bo nihče mogel reči, da piše „Stajerc“ neresnico, zato povemo, da Tonček šnopasa neče vsakemu dati, ne tobaka. Najbrž je Vurkelc šnopas žegnal in žegen ni za vsakega; le katoliški ljudje se ga smejo napiti, da merijo cesto. Župnik je postal za pijance tako navdušen, da jim kliče živijo, če jih na cesti sreča. Pijani morajo biti seveda na katoliški podlagi. Ljudje že dolgo pravijo, da spravljajo duhovniki drugo vero gor, staro pa dol in tudi v Dobjem je tako od tistega časa, ko so dobili Vurkelca. Ko je hodil župnik s svojimi mašetarji agitirat za volitve, so nekateri lagali ljudem: nadnušitelja ne sme te voliti, drugače bo dal postaviti v Dobjem novo nemško šolo. Taki norci, ki so to govorili, se morajo prej učiti še iz začetnice in deset božjih zapovedi iz malega katekizma in tisti, ki te oslarije verjamejo tudi; za pametne ljudi pa nemščina ni nič hudega. Še Tonček in Ljuboslavica, ki sta tako goreča Slovenca, tolčeta rada nemščino; pa bog ve kako! Tonček se iz same navdušenosti neče več imenovati Anton Teržan ampak Zvonimir. Če bo hotel prav pisati, bo že moral zapisati Zvonimir; po domače pa Binglbangl. Pa z bogom Binglbangl Teržan! Župnik bo pa moral, namesto da obrekuje, svoje ljudi podučiti, kako se naj vedejo, če nesejo mrliča pokopat. Ko zmoli župnik z organistom pred cerkvijo molitve, pa letita proti pokopalšču, kakor da bi šla zadnji dan pooblastila za volitve podpisovat. Ljudje pa se mešajo sementertje in namesto da bi šli s križem naprej, ga nosijo zadaj. Ta nered je že več let; treba bo več prave pobožnosti, pa manj politike.

Cirkovce. Veseli Binkoštni prazniki so minoli, in hvala Bogu, tudi dež je nekoliko zemljo pokrepčal. Hodili smo v cerkev k sv. maši in tudi božjo besedo poslušat, ktero so naš g. župnik lepo razlagali v nedeljo in ponedeljek. Kaj so nam pa g. kaplan M. Zorko razlagali? Morabiti si bodete mislili, da o sv. duhu, ker se je ravno obhajal praznik prihoda sv. duha. O, naš kaplan že zna vse kaj drugega! V ne-

deljo se je slisalo več govorovali malo božje sede, ker tiste naš kaplan noče povedati. Če samo šimfle in zmerja ljudi pa še celo parov; cerkvi pri miru ne pusti. Se od psov nam naš kaplan pripoveduje, pa to morda le zato, ker ga sam ima kot svojega najboljšega prijatelja. Z njim občuje, z njim poseduje, z njim se sprehaja, in tudi pospava v eni sobi s svojim štirinogatim vitezem. Kaj pa so v ponedeljek razlagali kaj mislite kateri niste slisali? Božje besede na kaj pa? Oj naš kaplan Melhior Zorko zna vse kaj drugega; zmislil si je posebne četiri vrste in od treh je bilo razlaganje skoro eno uro, in je prišel ljudje ene v prvo, druge v drugo, in tretje v tretjo vrsto. Od četrte pa ni hotel povedat, ker je morabit kaplan sam v nje ali pa v vseh četirih. In nazadnje so pa še od šintarja povedali in tudi rekli: če kdo ne da zbirce v polni meri duhovniku, naj gre na zadnjo uro in tudi po šintarja in potem pa „Amen“! Tako je bila pridiga na binkoštno praznike, celo šintarja nam želi na zadnjo uro. Ali je to duhovnik, pravi kaplan? Ne, on se ne briga dosti zato, ker on bi raje greh podpiral in tudi še nagovarja že očitno na greh; med pričami je rekel pri neki priložnosti enomu možu St. A. ki je na prostov. požarne brambе, da je njemu ljubše, da gre na dan požarnikov (Bezirkstag) k sosedu avinjo kraati, mu lažje odpusti, kot pa če bi poleg društva bil. Kaj poročete sedaj k temu? Če sam kaplan reče, da mu je ljubša tatvina, ko pa koristno društvo. Tedej Te vprašamo, kaplan, kedo je kriv, da vera peša? Povej nam, če razumeš in če znaš kaj pomisliti? Če si pa le ne bodeš mogel iztolmačiti, bodemo Ti pa mi prihodnjic povedali, da ne bodemo tebi in tvojemu štirinogatemu prijatelju nadleže delati, ker mi smo dosedej poštenjaki in tudi kristjani katoliški, ne pa kar Ti misliš! Pa svetujemo Ti tudi to, pusti našo vzgledno in prepotrebnost požarno brambo pri miru, če ne Ti bodemo nekaj zapeli, pa še par drugim zraven. Prihodnjic več.

Iz Črešnic v konjskem okraji. Ker se župnik Ogrizek, sedaj v Damljah, še vedno toliko nedolžnega in svetega dela, zraven pa je ravno nasproten in povsed zapovedujoče nastopa, je potreba, da se njegova farizejska ljubezen od leta 1902 oblodani, da se vedo drugi po tem ravnati. Ker vse tedajne Ogrizekovenične tožbe naravnost na deželni šolski svet zoper tamošnjega učitelja niso ničesar izdale, napravil je imenu krajnega šolskega sveta ovadbo na okr. šol. svet, ter šolskega načelnika prisilil se podpisati, (menda pod smrtnim grehom!) dočim je lešioji Ogrizek po farizejsko za hrbtom skrivaje se „nedolžni svetnik“ brez podpisa ostal. Na isto tožbo je okr. šol. svet Konjice sledeče po besedi odgovoril: „Dne 12. maja 1902. štev. — ste Vi gospod načelnik kraj. šol. sveta semkaj poročali, 1.) da izstopijo vsi udje iz krajnega šolskega sveta, ako se g. šolski vodja ne odpravi, 2.) da gospod veroučitelj tako dolgo več v šolo ne gre, dokler bo sedanjí gospod šolski vodja v Črešnicah in 3.) da stariši sploh pravijo, da ne bojo svojih otrok več v šolo pošiljali, dokler bo ta g. učitelj še tamkaj ostal. V tej zadevi se Vam vsled sejnega sklepa z dne 24. maja 1902 sledeče naznanja: K 1.) Izstop udov krajnega šolskega sveta se ne vzame v znanje, ker se postavni vzrok za to ni dokazal in tudi ne trdil. Naroča pa se Vam, da skličete seje kraj. šol. sveta in iste ude, kateri se seje ne udeležijo in pravočasno ne opravičijo, semkaj naznanite, ki se zamorejo z globo do 200 kron kaznovati. — Bile pa so itak vse seje v polnem redu, le srboriti župnik Ogrizek si je to zvijačo iztuhtal in tožil, kar je njegovo največje nedolžno veselje bilo. K 2.) „Gledé poduka v veronauku naznanilo se je veleč. kn. šk. lavantinskemu ordinarijatu v Maribor.“ — V ti hudobni zvijači se je hudomušni Ogrizek nekrečno opel in osramotil. Moral je na poziv iz Maribora, hočeš, nočeš, moraš! takoj v solo priti in poučevati, četudi je že dolgo časa štrajkal ter se zaprisegel, da bo poprej učitelja od tamkaj izpodil, nego on (Ogrizek) v šolo šel. K 3.) „Zaradi obiskovanja šole se naj stariši v vsaki priliki opozarjajo, da se bo proti upornim starišem zaradi šolskih zamud njih otrok z največjo strogostjo postopalo.“ — Stareši pa so itak svoje otroke redno v šolo pošiljali, izvzemši navadnih zamud poleti na deželi. Tudi tukaj se